

זכריה תאכור: הזקנים

נגוזו דרורים מעל שמינו. וחדלו זאטוטים מלשחק בשכונותינו. שירת הציפרים הנתור-נות בכלוביהן הפכה אנקה עצורה, רוטטת. צמר-הגפן אול-והלך בבתי-מרקחת. הנה-הינם, רבותי, צבאותיו של טימורלן צרים על עירנו. ואך השמש לבדה לא נתקפה בהלה, ומדי-בוקר והנה היא זורחת.

אנו, הגברים שלעיר, לא חורורו פנינו. הייכנור-לנו בלא מורא, ולאֵל נתנו תודתנו על כי עשאנו עטורי זקנים, ולא עשאנו חלקי-פנים כנשים. התכנסנו כדי לטכס עצה ולחפש מוצא. ראשון הנואמים היה צעיר פזיו ונמהר, המועסק כזבן של בגדי-נשים. "נילחם-נא", קרא, נרגש כולו.

עטו עליו מבטי בוז, ולא הוסיף, ועל פניו נאכף סומק-כלימה. בו-ברגע קם בעליו של גדול הזקנים בעירנו, ודיבר מתוך-מתון: "למלחמה נזקק אך מי שאינו קיים. אנו, התהילה לאל, בעלי זקנים אנו, מכאן שאנו קיימים".

חישמהר נתגעשו קולות ההזדהות, וכהום דיון של-מה הוחלט להרכיב משלחת שתשא-ותתן עם טימורלן, ובראשה הועמד איש שבעי-ימים שזקנו נושק לברכיו בלכתו.

שבעה שערים לעירנו. המשלחת יצאה מאחד השערים הללו, ובראשה דגל לבן. היא צעדה בין סרדיוטות שמניינם עולה על מנין הכוכבים והארבה גם יחד, אלא שהללו טרודים היו בחפשם את הקינים שבתחתונייהם. חרבותיהם הופקרו לשמש כדי שזו תיבש את הרפש ואת הדם שדבקו בהן.

המשלחת נכנסה לאהלו של טימורלן בצעדים שפולם מתינות והוד, והנה האיש טימורלן והוא צעיר לימים, ולו עיניים של פעוט וחיוך של בא-בימים.

ראש המשלחת: "אך שלום נבקש. הנה עירנו פתוחה לפניך בלא מלחמה. אולם עירנו קטנה ועניה. אין בה זהב או אוצרות-נפט. נשינו כעזים הללו, ובנפש הפצה ניפטר מהן".

טימורלן: "אני שונא שפיכות-דמים, ואין אני מחפש זהב או נשים יפות. אבל נודע לי שהגלבים בעירכם רעבים ללחם בשל מנהגכם לגדל את זקניכם. זהו אי-צדק שאיני יכול להשלים עמו, והלא חיי קודש הם להגנת העשוקים ולהשכנת צדק ברחבי תבל.

אסור לו לאדם לרעוב ללחם".
חברי המשלחת הוכו בתדהמה, והחליפו מבטים במבוכה.
טימורלן: "חילותי לא יסעו מכאן אלא לאחר שתגלחו את זקניכם, ולאחר שיתחילו עסקי הגלבים לשגשג".
ראש המשלחת: "דרישה חמורה דרשת. עלינו לשוב לעיר בטרם נוכל להשיב דבר".
טימורלן: "הברירה בידכם: גלחו זקניכם, או הישמדו כולכם".
דממה ואימה ירדו על חברי המשלחת. אותו רגע נדמו החיים בעיניהם כדבר טוב. השמיים תכלתם עמוקה, הורדים האדומים יפים משירי-געגוע הללו, הבוקעים מפיו של אוהב בייסוריו. צווחותיהם הראשונות של התינוקות מנביטות עשב ירוק בדם. פיה הנרטט של אשה הריהו סהר השוחט את הלילה בפגיון עשוי כסף. אלא שבדמ-יונם של חברי המשלחת נצטיירו הם עצמם מול המראות כשהם נועצים מבטיהם בלחיהם הגלוחות-למשעי. מיד גברו בהם רגשי סלידה ותרעומת. אז הפך המוות דג אדום הנוצץ מול שמש-פז.
אמר ראש המשלחת, מדעתו כי אנשי עירנו כולם מאזינים לדבריו בהכנעה: "מחר תבחר עירנו את עתידה".
חזרה המשלחת אל עירנו וסיפרה באזנינו את אשר אמר טימורלן. הזעם אחז בכול אחד משלנו צעק: "מה רבותה בכך, אם נציל את חיינו אך את זקנינו נקפח?"
למחרת תקפו חילותיו של טימורלן את עירנו, קירקרו את חומותיה, שיברו את שעריה, ושחטו את הגברים עד אחד.
וכך אונה לו לטימורלן לשלח מבט של שמחה-לאיד בגל של ראשי גברים. הפנים היו צהובים ומוכתמים בדם, ועם זאת מחייכים וגאים בזקניהם. אומרים כי לא נודעפו ולא סרו מהם שמחתם וגאוותם אלא כאשר ציזה טימורלן על הכפרים לגלח את זקניהם.
וכך, רבותי, הובסנו באין מקונן, וכוסינו בושת ללא כפרה.